

Ο ΡΙΠ - ΡΙΠ

Αὐτὸ πὺν θὰ σὰς διηγῇθῶ δὲν τῶχῳ ἰδῇ. Ἴσως νὰ τῶχῳ ὄνειρευτῇ μονάχα.

Κι ἀλήθεια! Πόσα πράματα δὲ βλέπουν τὰ μάτια ὅταν εἶναι κλειστά! Ἀδύνατο μᾶς φαίνεται νᾶχουμε μέσα μας ἓναν ὁλόκληρο κόσμον... Λέω μέσα μας, γιατί ἀπὸ τὴ στιγμὴ πὺν κατεβαστοῦν τὰ ματόφυλλα, ἡ κόρη τοῦ ματιοῦ, σὰ μιὰ κυρία πὺν σφαλνᾷ τὸ παράθυρο τοῦ μπαλκονιοῦ της, ἀρχίζει νὰ βλέπῃ τὰ ὅσα βρίσκονται μέσα στὸ σπίτι της. Καὶ τὸ σπίτι αὐτὸ πὺν εἶναι δικό μου, τὸ σπίτι αὐτὸ τῆς κόρης τοῦ ματιοῦ μου, πότε εἶνε ἓνας πύργος, πότε εἶνε μιὰ βίλλα, πότε εἶνε μιὰ σωστὴ πόλη, πότε εἶνε ἓνας ὁλόκληρος κόσμος, καὶ κάποτε καὶ αὐτὸ τὸ Σύμπαν!... μὰ ἓνα Σύμπαν ὅπου ἀνακατεύονται πάντοτε καὶ τὰ τωρινὰ καὶ τὰ περασμένα καὶ τὰ μελλούμενα.

Κρίνοντας ἀπὸ τὰ ὅσα ἀγκαλιάζουν οἱ ματιές μου τὴν ὥρα πὺν κοιμοῦμαι σκέπτομαι μὲ κάποια ἀπορία καὶ τρομάρα: Θεέ μου! πόσα πράματα ἔχουν νὰ βλέπουν οἱ στραβοὶ! Καὶ ὅσοι ἔχουν κοιμηθῇ γιὰ πάντα, αὐτοὶ δὲ εἶνε πὺν θὰ τὰ βλέπουν ὅλα! Λένε πὺς ὁ ἔρωτας εἶναι στραβός. Θᾶναι ἀλήθεια, ἀφοῦ μονάχα αὐτὸς μπορεῖ νὰ ἰδῇ τὴν ὑπέροχτη εὐτυχία, τὸ Θεό!

Τίνος νὰ εἶναι ἄραγε ὁ θροῦλος τοῦ Ρίπ-Ρίπ; Ἐχῶ ἀκούσει πὺς ὁ Βάσιγκτων Ἰρβινγκ τὸν ἐμάζωξε ἀπὸ τοὺς δρόμους καὶ τὸν ἔντυσε μὲ φιλολογικὰ στολίδια σὲ κάποιο του βιβλίου. Ἐξέρω ἀκόμη πὺς ὑπάρχει καὶ μιὰ κωμικὴ ὄπερα μὲ τὸ ἴδιο ὄνομα καὶ τὴν ἴδια ὑπόθεση.

Δὲν ἔχῳ διαβάσει τὸ διήγημα τοῦ μυθιστοριογράφου καὶ ἱστορικοῦ τῆς Βόρειας Ἀμερικῆς καὶ δὲν ἔχῳ ἀκούσει τὴν κωμικὴν ὄπερα... Εἶδα ὅμως τὸν ἀληθινὸ Ρίπ-Ρίπ πρόσωπο μὲ πρόσωπο.

Ἄν δὲν εἶταν ὑπόθεση μονάχα ριψοκίνδυνη θᾶλεγα πὺς ὁ Ρίπ-Ρίπ φαίνεται νᾶνε γνιὸς τοῦ καλόγερου Ἀλφέ. Ὁ καλόγερος αὐτὸς εἶταν ἓνας Γερμανὸς βαρὺς καὶ ἀτάραχος καὶ λιγάκι κουφός. Ἐπέ-ρασε ἑκατὸ ὁλόκληρα χρόνια ἀφαντος, στὴ μοναξιά, ἀκούοντας μονάχα τὸ τραγοῦδι ἐνὸς πουλιοῦ. Ὁ Ρίπ-Ρίπ, εἶνε ἀλήθεια, δὲν τοῦμοιαζε καὶ πολὺ τοῦ καλόγερου αὐτοῦ. Φαίνεται νὰ τοῦ ἄρεξε λιγώτερο ἢ μουσικὴ καὶ περισσότερο τὸ οὐῖσκν. Ἐκοιμήθηκε ὅμως κι αὐτὸς πολλὰ χρόνια.

Ὁ Ρίπ-Ρίπ—αὐτὸς πὺν εἶδα ἐγὼ—τῶρριξε στὸν ὕπνο, δὲν ξέρω γιατί, μέσα σὲ μιὰ σπηλιά πὺν εἶχε μπῆ, ποιὸς ξέρει γιατί, μὰ δὲν εἶχε κοιμηθῇ τόσο πολὺν καιρό, ὅσο ὁ Ρίπ-Ρίπ πὺν ἀναφέρει ἡ παράδοση.

Θαορῶ πὺς κοιμήθηκε δέκα χρόνια, ἴσως καὶ πέντε, ἴσως καὶ μονάχα ἓνα, τὸ βέβαιο ὅμως εἶνε πὺς ὁ ὕπνος του δὲ βάσταξε πολὺ, καὶ τὸν πῆρε πολὺ ἄσχημα. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶταν πὺς τὰ γηρα-

τειά τότε βρήκαν νὰ κοιμᾶται ἀκόμα, πράμα πὺν τὸ παθαίνουν ὅλοι ὅσοι ὄνειρεύονται πολὺ. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ρίπ-Ρίπ δὲν εἶχε ρολόγι, μὰ κι ἂν εἶχε δὲν θὰ τὸ κούρδιζε κάθε εἰκοσιτέσσερες ὥρες, καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχαν βγῆ τὸν καιρὸ ἐκείνο τὰ καλαντάρια, καὶ ἐπειδὴ ἀκόμα μέσα στὰ δάση δὲν ὑπάρχουν κατρέφτες, ὁ Ρίπ-Ρίπ δὲν μπόρεσε νὰ μετρήσῃ τίς ὥρες, τίς μέρες καὶ τοὺς μῆνες, πὺν πέρασαν ὅταν κοιμόντανε, μήτε καὶ νὰ ἰδῇ πούθενά πὺς εἶχε πιά καταντήσῃ γέρος. Μὰ ἔτσι δὲ συμβαίνει τάχα πάντοτε; Πρὶν τὸ πάρει εἶδηση κανεὶς μόνος του πὺς γέρασε, ὅλος ὁ ἄλλος κόσμος τὸ ξέρει καὶ τὸ λέει.

Ὁ Ρίπ-Ρίπ μαχμούρης καθὼς εἶταν ἀκόμα καὶ ντροπιασμένος, θαρρῶντας πὺς πέρασε μιὰ δλόκληρη νύχτα ἔξω ἀπὸ τὸ σπιτικό του—αὐτὸς πὺν πίστευε στὸ γάμο σὰ σὲ θρησκεία κ' εἶταν πάντα ἕνας νοικοκύρης ταχτικώτατος—ἀνατρίχιασε κ' εἶπε στὸν ἑαυτό του: «Ἄς γυρίσουμε πιά σπίτι!»

Καὶ ὁ Ρίπ-Ρίπ γύρισε σπίτι του μὲ τὰ γένεια του τὰ κάτασπρα—αὐτὸς τὰ νόμιζε ἀκόμα δλόξανθα—περνώντας μὲ δυσκολία καὶ κόπο τὰ μονοπάτια καὶ τὰ δρομάκια πὺν ἔφερναν ἴσαμ' ἐκεῖ.

Τὰ πόδια του τρέμανε καὶ τρίκλυζε ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά στὴν ἄλλη. «Μὰ εἶνε ἀπὸ τὸν ὕπνο!» σκεφτόντανε. Καὶ ὅμως, ὄχι, εἶταν ἀπὸ τὰ γηρατεῖα, ἀπὸ τὰ γηρατεῖα πὺν μᾶς τὰ φέρουν ὄχι τὰ χρόνια, μὰ τὰ ὄνειρα.

Καὶ τὸ δρόμο δρόμο πέρνοντας ὁ Ρίπ-Ρίπ συλλογίζοντανε:

«Ἡ καὺμένη μου ἡ γυναῖκα! Τὶ ἀνήσυχη πὺν θὰ εἶνε! Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί ἔχει συμβεῖ. Χωρὶς ἄλλο ἄρρωστος θὰ εἶμαι, πολὺ ἄρρωστος μάλιστα... Εἶχα φύγει τὰ περασμένα χαράματα, καὶ τώρα χαράζει καινούργια μέρα... ὥστε ἔχω περάσει μιὰ δλόκληρη μέρα καὶ δλόκληρη νύχτα ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι μου. Μὰ τί ἔκανα λοιπὸν ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα; Δὲν πηγαίνω στὴν ταβέρνα, δὲν πίνω... χωρὶς ἄλλο ἡ ἄρρώστια θὰ μὲ βρῆκε στὸ βουνὸ κ' ἔπεσα ἀναίσθητος μέσα σ' αὐτὴ τὴ σπηλιά... Ἡ καὺμένη μου ἡ γυναῖκα! Ὅθᾳκανε χωρὶς ἄλλο τὸν κόσμο ἀνωκάτου ζητώντας με... Καὶ μποροῦσε νὰ γίνῃ ἄλλοιῶς; Μὰγαπᾷ τόσο πολὺ καὶ εἶναι τόσο καλὴ! Δὲ θὰ μπόρεσε νὰ κοιμηθῇ ἡ καὺμένη... Χωρὶς ἄλλο θὰ κλαίῃ... Καὶ θὰ γυρῇ μοναχὴ της, νύχτα καιρὸς, σ' αὐτὰ τὰ στενοσόκκακα ποῦναι γεμάτα λάκκους! Μὰ ὄχι, δὲ θὰ γυρῇ μοναχὴ της, ὄχι, ὄχι! Στὸ χωριὸ μάγαποῦνε πολὺ, ἔχω πολλοὺς φίλους καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλους, τὸ Γιάννη τὸ μυλωνᾶ. Βέβαια, βέβαια, βλέποντας τὴ θλίψη της ὅλοι θὰ τὴ βοήθησαν νὰ μὲ βρῇ;... ὁ Γιάννης πρῶτ' ἀπ' ὅλους. Ποῦ νὰ τὰ συλλογίζουμε ὅλα! Καὶ τὸ μικροῦλι μου; Ἡ κόρη μου; Νὰ τὴν ἔφεραν ἄραγε κι αὐτή; Τέτοια ὥρα; Μὲ τέτοιο κρύο; Γιατί ὄχι; ἡ γυναῖκα μου μ' ἀγαπᾷ τόσο πολὺ, ἀγαπᾷ τόσο πολὺ τὴν κόρη μου, μᾶς ἀγαπᾷ τόσο πολὺ καὶ τοὺς δυό, πὺν δὲ θὰ τὴν ἄφηνε ποτέ της ὀλομόναχη, πὺν δὲ θᾳκανε στιγμὴ χωρὶς νὰ μὲ ζητήσῃ. Τί ἀνοησία! Ἄν πάθαινε τίποτα!... Ἐπὶ τέλους τὸ σπουδαῖο εἶναι ὅτι... Μὰ σὲ τί κατάσταση νὰ βρίσκεται ἄραγε;»

Καὶ ὁ Ρίπ Ρίπ περπατοῦσε, περπατοῦσε πάντα, καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τρέξῃ.

Ἐπὶ τέλους ἔφτασε στὸ χωριό. Τὸ χωριὸ δὲν εἶχε ἀλλάξει, μὰ δὲν

εΐταν καὶ ὅλως διόλου τὸ ἴδιο. Τοῦ φάνηκε κάπως πὼς ὁ πύργος τῆς ἐκκλησιᾶς εΐταν πιδ ἄσπρος, πὼς τὸ σπίτι τοῦ δημάρχου εΐταν πιδ ἄψηλό, καὶ τὸ κεντρικώτερο μαγαζὶ εἶχε ἀλλάξει πόρτα καὶ πὼς δὲ γνώριζε τὰ πρόσωπα. Μήπως τάχα εΐταν ἀκόμα μισοκοιμισμένος; Νάταν ἀκόμα ἄρρωστος;

Ὁ πρῶτος φίλος ποὺ συνάντησε εΐταν ὁ ἐφημέριος. Χωρὶς ἄλλο εΐταν αὐτὸς μὲ τὴν πράσινη δμπρέλλα του, μὲ τὸ ψηλὸ καπέλλο του, τὸ ψηλότερο καπέλλο τοῦ χωριοῦ του, μὲ τὸ προσευχητάριό του πάντα κλειστό, μὲ τὸ παλτό του ποὺ εΐταν πάντα μακρὸν σὰ ράσο.

— Κύριε ἐφημέριε καλημέρα!

— Ἄφησέ με, παιδί μου, σὲ παρακαλῶ.

— Δὲ φταίω, κύριε ἐφημέριε... Δὲν εἶμαι μεθυσμένος... Δὲν ἔκανα τίποτα κακὸ... Ἡ καϋμένη μου ἡ γυναικοῦλα...

— Σοῦ εἶπα νὰ μ' ἀφήσης ἥσυχο. Πήγαινε σ' ἄλλο χωριό, γιατί ἐδῶ ὑπάρχουν πάρα πολλοὶ ζητιάνοι.

Ζητιάνοι; Γιατί ὁ ἐφημέριος τοῦ μιλοῦσε ἔτσι; Ποτέ του δὲν εἶχε γυρέψει ἐλεημοσύνη.

Εἶναι ἀλήθεια πὼς δὲν ἔκαμε προσφορὰς στὴν ἐκκλησιά, μὰ δὲν εἶχε ὁ καϋμένος τὰ μέσα. Δὲν ἐπῆγαινε στὸ κήρυγμα τῆς σαρκοστικῆς, γιατί δούλευε ὅλο του τὸν καιρὸ, ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ. Πήγαινε ὅμως στὴ λειτουργία πρωῒ πρωῒ κάθε γιορτὴ καὶ ξεμολογιόντανε καὶ μεταλάβαινε μιὰ φορὰ τὸ χρόνο. Δὲν ὑπῆρχε καμμιά αἰτία γιὰ νὰ τὸν μεταχειρίζεται ὁ ἐφημέριος μὲ τέτοιον τρόπο. Ὅχι, δὲν ὑπῆρχε καμμιά αἰτία!

Καὶ τὸν ἄφησε, χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, γιατί τοῦ εἶχεν ἔλθῃ ἔτσι νὰ τὸν δειρῇ... καὶ δὲν ἔπρεπε γιατί εΐταν ὁ ἐφημέριος.

Μὲ βῆμα πιδ γρήγορο ἐξ αἰτίας τοῦ θυμοῦ του, ὁ Ρίπ-Ρίπ ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του. Εὐτυχῶς τὸ σπίτι του εΐταν πολὺ κοντά. Ἐβλεπε κι ὅλα τὸ φῶς τῶν παραθυριῶν του... Καὶ ἐπειδὴ ἡ πόρτα εΐταν πιδ μακρὰ ἀπὸ τὰ παράθυρα, πλησίασε στὸ πρῶτο παράθυρο γιὰ νὰ φωνάξῃ καὶ νὰ πῇ στὴν ἀγαπημένη του Λουκίτσα:

«Νάμε! Μὴ λυπᾶσαι!»

Δὲν εΐταν ἀνάγκη μάλιστα νὰ φωνάξῃ. Τὸ παράθυρο εΐταν ἀνοιχτό: ἡ Λουκίτσα ἔρραβε ἥσυχα—ἥσυχα καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Ρίπ ἔφτανε, ὁ Γιάνης—ὁ Γιάνης ὁ μυλωνᾶς—τῆς ἔδινε ἓνα φιλὶ σὰ χεῖλια.

— Θὰ ξαναγυρίσης γρήγορα μικρό μου;

Ὁ Ρίπ Ρίπ ἄρχισε νὰ τὰ βλέπῃ ὅλα κόκκινα καὶ θαμπὰ γίρο του. Ὁ ἄθλιος! Ὁ ἄθλιος!... Σκουντουφλώντας σὰ μεθυσμένος καὶ σὰ γέρος, μπῆκε σπίτι του. Ἦθελε νὰ σκοτώσῃ, μὰ εΐταν τόσο πολὺ ἀδύνατος, ποὺ σὰν ἔφτασε στὴ σκάλα καὶ τοὺς βοήκε νὰ μιλοῦνε, σωριάστηκε στὸ πάτωμα. Δὲν μπορούσε νὰ σηκωθῇ, δὲν μπορούσε νὰ μιλήσῃ· μπόρεσε ὅμως νὰ κρατήσῃ τὰ μάτια του ἀνοιχτά, ὀλάνυχτα, γιὰ νὰ ἰδῇ πόσο εἶχαν κιτρινίσει ἀπὸ τὸ φόβο τοὺς ἡ ἄπιστη γυναῖκα του καὶ ὁ φίλος του ποὺ τὸν ἐπρόδιδε.

Κι ἀλήθεια κιτρινίασαν κ' οἱ δύο τους. Ἐκεῖνη ἔβγαλε μιὰ φωνή—τὴν ἴδια φωνὴ ποὺ ὁ φτωχὸς ὁ Ρίπ τὴν εἶχε ἀκούσει μιὰ μέρα ποὺ ἓνας κλέφτης μπῆκε σπίτι τοὺς—καὶ ἀμέσως ἔνοιωσε τὸ

χέρι τοῦ Γιάνη νὰ τὸ σφίγγῃ, ὄχι γιὰ νὰ τὸν πνίξῃ, μὰ μὲ καλωσύνη καὶ οἶκτο, γιὰ νὰ τὸ σηκώσῃ.

Ὁ Ρίπ-Ρίπ θάδινε καὶ τὴν ψυχὴ τοῦ ἀκόμα κι ὅλη τοῦ τῆ ζωῇ, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ πῇ μιὰ λέξη, νὰ πετάξῃ μιὰ βλαστήμια.

— Δὲν εἶνε μεθυσιμένος Λουκίτσα, εἶνε ἄρρωστος.

Καὶ ἡ Λουκίτσα, ἂν καὶ μὲ κάποιο φόβο ἀκόμα, ἐπλησίασε τὸν ἄγνωστο ἀλήτη.

— Ὁ καϋμένος ὁ γέρος! Τί νᾶχῃ ἄραγε; ἴσως νὰρχόνταν νὰ ζητήσῃ ἐλεημοσύνη κ' ἔπεσε λυποθυμισμένος ἀπὸ τὴν πείνα.

— Μά, ἂν τοῦ δίναμε κάτι τί, ἴσως νὰ τοῦ ἔκανε κακό. Νὰ τὸν πάρω πρῶτα στὸ κρεββάτι μου.

— Μή, ὄχι στὸ κρεββάτι σου! Εἶνε τόσο βρώμικος ὁ δυστυχισμένος! Νὰ φωνάξω τὸν ὑπηρέτη καὶ νὰ τὸν πᾶτε οἱ δυὸ μαζί στὸ φαρμακεῖο.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ μπῆκε μέσα καὶ ἡ μικροῦλα ἡ κόρη τοῦ.

— Μαμμά, μαμμάκα!

— Μὴ φοβᾶσαι, ἀγάπη μου. Εἶνε ἕνας φτωχός!

— ὦ! Τὶ ἄσχημος πού εἶνε μαμμάκα! Πόσο φοβᾶμαι! Σὰ πάμπουλας!

Καὶ ὁ Ρίπ τᾶκουγε ὅλα αὐτά!

Ἔβλεπε κι ὅλα, μὰ χωρὶς νὰ εἶνε βέβαιος γιὰ κείνα πού ἔβλεπε. Ἡ μικρὴ αὐτὴ σαλίτσα, εἴταν ἡ ἴδια... ἡ ἴδια ἡ δική του. Νὰ καὶ ἡ πολυθρόνα ἡ πέτσινη μὲ τὴν ψάθα, πού κάθουνταν τὸ βράδυ, σὰν ἐρχόνταν κουρασμένος ἀπὸ τᾶλῶνι τοὺς πού πῆγαινε νὰ πουλήσῃ τὸ στάρι στὸ μύλο πού διεύθυνε ὁ Γιάνης ὁ μυλωνᾶς. Κι αὐτὲς οἱ κουρτίνες τῶν παραθυριῶν εἴταν οἱ δικές του, παλιὰ δικὰ του ψώνια! Εἶχε κάμῃ μεγάλες οἰκονομίες καὶ μεγάλες θυσίες γιὰ νὰ τὶς ἀγοράσῃ. Καὶ εἴταν ἐκεῖ καὶ ὁ Γιάνης, καὶ εἴταν ἐκεῖ καὶ ἡ Λουκίτσα... καὶ ὅμως δὲν εἴταν οἱ ἴδιοι. Καὶ ἡ μικρὴ τοῦ ἡ μικροῦλα, δὲν εἴταν πιὰ ἡ μικρὴ!

Μὴ τυχὸν κ' εἶχε πεθάνει; Μὴν εἴταν τρελλός; Μὰ αἰσθανόνταν πὼς εἴταν ζωντανός. Ἀκουε, ... ἔβλεπε, ... ὅπως ἀκούνε καὶ ὅπως βλέπουνε οἱ ὑπνοβάτες.

Τὸν πῆραν στὸν ὤμο καὶ τὸν ἔφεραν στὸ φαρμακεῖο καὶ τὸν ἄφησαν ἐκεῖ, γιατί ἡ μικρὴ τότε φοβήθηκε πολὺ. Καὶ ἡ Λουκίτσα ἔφυγε μαζί μὲ τὸ Γιάνη, ... καὶ κανεὶς δὲν παραξενεύτηκε πού ἔφυγαν ἀκουμπισμένοι ὁ ἕνας στὸ μπράτσο τοῦ ἄλλουνοῦ, μήτε πού ἐκείνῃ εἶχε ἀφήσει σχεδὸν νὰ ψυχορραγᾷ, ἐκείνον πού εἴταν ἄντρας τῆς. Καὶ κείνος δὲ μπορούσε νὰ κουνηθῇ, δὲ μπορούσε νὰ φωνάξῃ, μήτε νὰ πῇ: «Εἶμαι ὁ Ρίπ!»

Ἐπὶ τέλους τὸ εἶπε ὕστερα ἀπὸ πολλὰς ὥρες, ἴσως ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ἡ καὶ ἴσως ἀκόμα ὕστερ' ἀπὸ πολλοὺς αἰῶνες. Μὰ δὲν τὸν ἀναγνώρισαν, δὲ θέλησαν νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν.

— Ὁ δυστυχισμένος! Εἶνε τρελλός, εἶπε ὁ φαρμακοποιός.

— Πρέπει νὰ τὸν πάρω στὸν κύριο δήμαρχο, γιατί μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ ἐπικίνδυνος τρελλός, ἐπρόστεσε ἕνας ἄλλος.

— Ναί, μὰ τὴν ἀλήθεια, νὰ τὸν δέσουμε σὰν ἀντιπαθῇ!

Καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν δένουν. Μὰ ἡ λύπη καὶ ὁ θυμὸς ἔκαμαν

τὸ Ρίπ νάρθη στὰ καλά του, νὰ πάρῃ δύναμη. Σὰ σκυλὶ λυσσασμένο ρίχτηκε πάνου στοὺς δημίους του, κατῳρθωσε νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὰ χέρια τους καὶ τῷβαλε στὰ πόδια. Πήγαινε σπίτι του, . . . πήγαινε νὰ σκοτώσῃ! Μὰ οἱ ἄνθρωποι τότε κυνηγοῦσαν, τὸν ἀκολουθοῦσαν. Κ' εἶταν ἓνα κυνῆγι, ὅπου αὐτὸς εἶταν τὸ ἄγριο θηρίο.

Τὸ ἔνστικτο τῆς ζωῆς τὸν ἐκυρίεψε. Ἐκεῖνο ποὺ ἔπρεπε νὰ κἀνῃ πρὶν ἀπ' ὅλα εἶταν νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ χωριό, νὰ πάρῃ τὸ βουνὸ καὶ νὰ κρυφτῇ, γιὰ νὰ ξανάρτῃ ἀργότερα, τὴ νύχτα, νὰ ἐκδικηθῇ καὶ νὰ γυρέψῃ τὸ δίκιο του.

Κατάφερε ἐπὶ τέλους νὰ τοὺς ξεφύγῃ καὶ νὰ τὸν χάσουν. Καὶ ὁ Ρίπ-Ρίπ προχωρεῖ σὰ λύκος πεινασμένος! Τραβάει μπρός, μέσα ἀπὸ τὰ πιὸ πυκνὰ μέρη τοῦ δάσους! Τὸν ἔπιασε ἡ δίψα, . . . ἡ δίψα ποὺ νοιώθει κανεὶς ὅταν βροῖσκειται μέσα στὴ φωτιά. Καὶ τραβάει κατ' εὐθεία στὴν πηγὴ. . . γιὰ νὰ πιῇ, γιὰ νὰ ριχτῇ στὸ νερό, γιὰ νὰ κολυμπήσῃ καὶ νὰ τὸ νοιώσῃ στὸ κορμί του κ' ἀνάμεσα στὰ χέρια του τὸ νερὸ τὸ κρύο. . . καὶ ἴσως, ἴσως γιὰ νὰ πινηῖ.

Πλησίασε στὸ ποτάμι καὶ κεῖ, στὴ γυαλένια τοῦ ἐπιφάνεια, νὰ καὶ ἀναβλύξῃ ὁ θάνατος γιὰ νὰ τὸν δεχτῇ. Naί, εἶταν ὁ θάνατος, ὅλος κι ὅλος, μὲ ἀνθρώπινη ὄψη, μὲ τοῦ ζωωμένου αὐτοῦ γέρου τὸ πρόσωπο ποὺ κατρεφτίζονταν στὸ κρύσταλλο τοῦ νεροῦ. Χωρὶς ἄλλο, γι' αὐτὸν ἦλθε τὸ μελανιασμένο αὐτὸ φάντασμα. Δὲν εἶχε μήτε σάρκες, μήτε κόκαλα. Δὲν εἶταν ἄνθρωπος, γιατί τὰ κουνήματά του ἀκολουθοῦσαν τὸν Ρίπ, καὶ τὰ κουνήματα αὐτὰ δὲν ἐκνμάτιζαν τὸ νερό.

Μὰ μήτε κ' εἶταν κανένα πῶμα, γιατί καὶ τὰ χέρια του καὶ τὰ μπράτσα του ἐγύριζαν κ' ἐστριφογύριζαν ἀκατάπαυστα. Καὶ δὲν εἶταν ὁ Ρίπ, ὄχι, δὲν εἶταν ὁ Ρίπ. Ἐμοιαζε μ' ἓνα ἀπὸ τοὺς προπάππους του, ποὺ ἐρχόνταν γιὰ νὰ τὸν πάρῃ κοντὰ στὸν πατέρα του τὸν πεθαμένο. «Μὰ ὄνειρεύουμαι! καὶ ἡ σκιά μου; συλλογίζονταν ὁ Ρίπ. Γιατί τὸ σῶμα μου δὲν κατρεφτίζεται μέσα σ' αὐτὸν τὸν κατρέφτη; Γιατί νὰ μὴ τὴν βλέπω; Γιατί νὰ φωνάζω καὶ ἡ ἡχώ τοῦ βουνοῦ νὰ μὴ ξαναλῇ τὴ φωνὴ τὴ δική μου, μὰ μιὰν ἄλλη φωνή, ἄγνωστη;»

Καὶ ὁ Ρίπ ρίχτηκε μπρός του γιὰ νὰ ἐξετάσῃ μόνος του μέσα στὰ νερά. Καὶ χωρὶς ἄλλο, ὁ ἄλλος ἐκεῖνος ὁ γέρος θὰ τὸν πῆρε κοντὰ στὸν πατέρα του τὸν πεθαμένο, γιατί ὁ Ρίπ δὲν ξαναγύρισε ποτέ.

* *

Δὲ σᾶς φαίνεται παραῤῥενο τὸ ὄνειρο αὐτό;

Μερικὲς στιγμὲς μοῦ φαίνονταν πὼς ὁ Ρίπ εἶτανε πολὺ φτωχός, ἄλλοτε πάλι πὼς εἶταν πολὺ πλούσιος. Πότε τὸν ἔβλεπα νέο, πότε γέρο. Ἄλλοτε σὲ μιὰ καλύβα ἐνὸς ξυλοσχίστη, ἄλλοτε σ' ἓνα σπίτι ποὺ στὰ παράθυρά του γυάλιζαν ὀλόασπρες κουρτίνες, ἄλλοτε καθισμένο στὴν πέτιση ἐκείνη πολυθρόνα μὲ τὴν ψάθα, ἄλλοτε σ' ἓνα καναπὲ ἀπὸ ἔβενο καὶ ἀτλάζι. . . Καὶ δὲν εἶταν ἓνας ἄνθρωπος, εἶταν πολλοὶ ἄνθρωποι, . . . ἴσως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγήσω γιατί ὁ Ρίπ δὲν μπόρεσε νὰ μιλήσῃ, μήτε γιατί καὶ πὼς ἡ γυναῖκα του καὶ ὁ φίλος του δὲν τὸν ἀναγνώρισαν μ' ὅλα του τὰ γηρατεῖα, μήτε

πῶς μπόρεσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ κείνους πού ἤθελαν νὰ τόνε δέσουν γιὰ τρελλό, καὶ δὲν ξέρω ἀκόμα πόσα χρόνια βάσταξε ὁ ὕπνος του ἢ ὁ λήθαργός του μέσα σ' αὐτὴ τὴ σπηλιά.

Πόσον καιρὸ κοιμήθηκε; Πόσος καιρὸς χρειάζεται γιὰ νὰ ξεχάσουμε ἐκεῖνα πού ἀγαποῦμε καὶ μᾶς ἀγαποῦν; Εἶνε τάχα ἐγκλημα ἢ λησμονιά; Ὅσοι λησμονοῦν εἶνε κακοί; Εἶδετε πόση καλωσύνη ἔδειξαν καὶ ἡ Δουκίτσα καὶ ὁ Γιάνης, ὅταν ἐβοηθοῦσαν τὸν καῦμένο τὸν Ρίπ πού πέθνησκει! Τὸ μικρὸ κοριτσάκι φοβήθηκε, μὰ δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε πῶς ἔκαμε ἐγκλημα: ἀπλούστατα δὲν ἐθυμοῦνταν τὸν πατέρα του. Ὅλοι εἶταν ἀθῶοι, ὅλοι εἶταν καλοί... καὶ ὅμως πόση πίκρα μέσα σὲ ὅλα αὐτά!

Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος ἔκαμε πολὺ καλὰ νὰ μὴν ἀναστήσῃ παρὰ ἓναν μονάχα ἄνθρωπο, καὶ μάλιστα ἓναν ἄνθρωπο πού δὲν εἶχε κορίτσια καὶ πού μόλις εἶχε πεθάνει. Καλὰ θᾶταν νὰ ρίχνανε ὅσο τὸ δυνατὸ περισσότερο χῶμα πάνω στὰ πτώματα.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ Σ. Α.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟΥ CHARLES BAUDELAIRE

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ ΤΟΥ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗ

Πόσο μᾶς συγκινοῦνε ὡς τὰ σωθηκὰ οἱ μέρες τοῦ χινοπώριοῦ. Ἔως πού νὰ πονέσουμε μᾶς περνοῦν βαθεῖα. Γιατὶ καὶ οἱ συγκινήσεις οἱ γλυκεῖς κάποτε κρύβουν, στὴν ἀοριστία τους, τὴν ἔνταση—Τοῦ ἀπείρου ἢ λόγῃ εἶνε ἢ πρὸ σουβλερῆ.

Νά, πνίξε τὴ ματιά σου στοῦ οὐρανοῦ, στῆς θάλασσας τὸ ἀπέραντο.—Τὶ ἡδονὴ μεγάλη!—Τριγύρω ἢ μοναξιά, ἢ σιγαλιά, τοῦ γαλανοῦ αἰθέρα ἢ ὁμορφιά ἢ ἀσύγκριτη. Ὅταν μικρὸ πανάκι στὸν ὀρίζοντα νὰ τρεμουλιάζει ἀγναντεύεις, πῶς σοῦ θυμίζει τὴ σμικρότη σου, τὴν ἐρημιὰ τῆς ὑπαρξῆς σου, τῆς ἀγιάτρευτης! Καὶ ἡ μελωδία τῶν κυμάτων ἢ μονότονη—τὸ σύμπαν μ' ἀγκαλιάζει μὲ τὶς σκέψεις του, τὶς ἰδικές μου σ' αὐτὸ τὶς χαρίζω. (Γιατὶ ἐμπρὸς στῆς ὄνειροφαντασιᾶς τὸ μεγαλεῖο, τὸ ἐγὼ ἐκμηδενίζεται.)—Τὸ σύμπαν σκέπτεται, τὸ λέγω, ἀλλὰ ἀρμονικὰ καὶ καλλιτεχνικά, χωρὶς συλλογισμούς, ἐπαναλήψεις, συμπεράσματα. — Ὡς τόσο οἱ σκέψεις μου αὐτές, κἂν ἀπὸ ἐμένα φεύγουν, ἢ τὴ φύση, ὀλοτρόγυρα, ἀφίνουν πίσω τους, μὲ ἔνταση ἀπαράμιλλη ὑψώνουνται. Ἡ ἐνεργητικότητα τῆς ἡδονῆς ἀνημποριᾷ γεννᾷ, πόνο πραγματικό. Τὰ πολυτεντωμένα νεῦρά μου θλιβεροὺς τόνους, νότες στριγλιάρικες σκοροποῦνε.